

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα τέσσαρα,
μία νὰ ταιριάζῃ ἄβρηκα λέξι : Καίσαρα.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα—μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ἐγὼ ἐξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομὰς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ἐπεὶ φύλλα κι' ἀνκρατῆς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια —ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια,
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Μὲς' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα —κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα,
Κι' ὅς τὴν δίνει ὁποιος θέλει —εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ὁγδοὴ Σεπτεμβρίου
καὶ ἀλλαγὴ τοῦ βίου.

Ἀριθμὸς τριάντα τρία
κι' ὅλ' ἀνάλατα καὶ κρύα.

**Καινούργια Ἀθήνα,
καὶ πλοῦτος καὶ πείνα.**

Ἀπ' τὴν παλαιὰ σου ἐποχὴ τίποτα δὲν σοῦ μένει
καὶ καθε μὲρ κι' ἀπὸ μιὰ ἀνάμνησίς σου σβύνει,
οἱ πρὸ ἀγίων κάτοικοι περνοῦνε πιά γιὰ ξένοι
κι' ἐν σπηταὶ σου μικρὸ ὁλόρθο δὲν θὰ μείνῃ.
Καὶ θάμνη πῶς ἐσώθησαν μέσα ὅτ' ἀ τόσα νέα
οἱ ἀγνοὶ Θεόδωροι καὶ ἡ Καπνικαρέα.

Φαντάζομαι ὅπου σταθῶ πίδακας καὶ πλατείας,
ἡρώα καὶ ἀγάλματα ἡμεδαπῶν καὶ ξένων,
φαντάζομαι βασιλικὰς ἱεροτελεστίας
καὶ τὸν λαὸν νευρόσπαστον τοῦ Χόλδεν γυμνασμένον,
καὶ βλέπω ὅλους στρατηγούς μὲ πτερωτὰ λοφεῖα,
καὶ βλέπω ἀναρίθμητα μεσιτικὰ γραφεῖα.

Φαντάζομαι τὸν πληθυσμὸν δεκαπλασιασμένον,
τὸν Πειραιᾶ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴν κλεινὴν Παλλὰδα,
τὸν σύμπαντα Ἑλληνισμὸν ἐδῶ συγκεντρωμένον
καὶ οὔτε ἓνα κάτοικον εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα.
Νὰ μὴν ὑπάρχουν Θεσσαλαί, Κρήτες, Μιτυληναῖοι,
καὶ νὰ γενοῦμε ὅλοι μας πολῖται Ἀθηναῖοι.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν θόρυβον καὶ τὴν πολυκαρμίαν
νὰ χάν' ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα,
νὰ μὴν αἰσθάνεται κανεὶς συγκίνησιν καμμίαν
καὶ νὰ κοιμάται πάντοτε ὁ κόσμος μὲ τὴν Διάναν.
Παντοῦ νὰ στήνουν πλούσιοι Ἰσραηλιτὰς βράχια
καὶ νὰ τὰ κακαρώνουν πολλοὶ ἀπὸ τὴν πτώχεια.

Νὰ γίνῃ χαλικοστρωμα ἡ κάθε μιὰ κολόνα,
νὰ ξεχειλίσῃ ὁ χρυσὸς ἀλλὰ κι' ἡ ἐπαίτεια,
νὰ κάμουν ἀσβεστόχωμα κι' αὐτὸν τὸν Παρθενῶνα
καὶ τέλος ἡ Ἀκρόπολις νὰ γίνῃ μιὰ πλατεία.
Κι' ὅταν Ἑγγλέζοι ἐρχονται ἐδῶ κανένα μῆνα
νὰ ἐρωτοῦν—Ποῦ εἴρετο ἡ παλαιὰ Ἀθήνα ;—

Τώρα ἐστὶν καθε γειτονιά ἐκτίσθησαν παλάτια,
τώρα μαρμαρίνοι στοῖι μὲ χιλιάδες φῶτα,
τώρα παντοῦ ὅπου κανεὶς ρίξῃ τὰ δρό τοῦ μάτις
ἡ ἀντικρύς κι' ἀπὸ μιὰ πεντάμορφη κοκότα.
Τώρα Πανεπιστήμια, τώρα σπουδῆς μανία,
τώρα καὶ χροτοπαίγνια ἐστὶν καθε μιὰ γωνία.

Κι' ἀκόμα πῶς φαντάζομαι τὴν κλασικὴ Ἀθήνα !
φαντάζομαι μὲ μ α κ α ν τ ὶ μ πῶς θὰ τὴν ὀδῶ στρωμένη,
πῶς ῥέει τὸν πολιτισμὸ ἀκόμη κι' ἀπ' τὴν Κίνα,
καὶ ἀπὸ φῶς ἡλεκτρικὸ πῶς εἶνε φωτισμένη.
Φαντάζομαι πῶς θὰ τὴν ὀδῶ μὲ θέατρα, μὲ κήπους,
μὲ μουσικὴν, μὲ τζέντλεμαν, μὲ λόρδους καὶ μὲ ἔππους.

Τηλεγραφήματα καινούρια,
που έρχονται με τόση φούρια.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ. Αύθμερόν.—Τριάντα τρείς χιλιάδες
ἐπίσκοποι, υπάλληλοι, γυναίκες και παππάδες
χολερήδον κατέκειντο 'στους δρόμους ξαπλωμένοι
και ἐπὶ κάρων φέρονται μακρὰν ἀβεστωμένοι.
ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥ.—Ἐπικρατεῖ ἀφόρητος ὕγεια.
Καθυστέρησαν.—Ὁπωρὼν μεγάλη ἐσοδεία.
Αἴγνωτος τοπος.—Ἐρχεται ἀπὸ τὴν Κοπενάγη,
προτοῦ τὸν καταλάβωσι τὰ φύχη καὶ οἱ πάγοι.
ΗΠΕΙΡΟΣ.—Ἐρχονται πολλοὶ γιὰ νὰ πωλήσουνε χαλῶ,
σαλέπι, κάστανα βραστά... Τὸ πρακτορεῖον τοῦ ΧΑΒΑ

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἐχεις νάκούσης, Περικλῆ, σήμερα ἓνα νέο,
ποῦ ἀπ' αὐτὸ δὲν ἄκουσες ἀκόμη πρὸ σπουδαῖο.
Π.—Ποῖο εἶναι; ἄς τὰκούσωμε...
Φ.—Ἄν τὸβρης, Περικλέτο,
Π.—Ἐγὼ δὲν 'βρίσκω τίποτα καὶ ἔλα τώρα 'πέ το.
Φ.—Ἄν τὸβρης...
Π.—Ἐλα λέγε το...
Φ.—Ἄν τὸβρης...
Π.—Ὅα σ'τῆς βρέξω.
Φ.—'Βρές το λοιπόν...
Π.—Μοῦ φαίνεται θὰ σὲ πεταξῶ ἔξω.
Φ.—Μὰ τέλος πάντων δὲν 'μπορεῖς καὶ σὺ νὰ εὕρης κάτι;
Π.—Ἄς εἶναι... ἄφησε καὶ νὰ σκεθῶ κομμάτι.
Μήπως θάλθῃ ὁ Βασιλῆς;...
Φ.—Τίποτα, δὲν τὸ 'βρήκες.
Π.—Μήπως καὶ ἄλλαις 'βρήκανε χωρὶς κεφάλαια Νίκαις;
Φ.—Καθόλου...
Π.—Μήπως ἐπῆκε καμμιά φωτιά καὶ πάλι;
Φ.—Καθόλου...
Π.—Μήπως ναύρχος ἐκάμνε τον Ράλλη;
Φ.—Οὔτε...
Π.—Μήπως ὁ Πρόεδρος 'στὸ Φάληρο κατέβη;
Φ.—Ἐξύγωσες...
Π.—Μήπως λοιπὸν ὁ Πρόεδρος ἀνέβη;
Φ.—Ἐξύγωσες...
Π.—Μήπως λοιπὸν θὰ νὰ σὲ μπυγλωρῶσω;
Φ.—Ἐξύγωσες, ἂν καὶ θαρρῶ πῶς δὲν θὰ τὴν γλυτώσω.
Π.—Λέγε λοιπὸν, βρωμόσκυλο, καὶ μὴ μοῦ παρμπαινῇς.
Φ.—Μὰ τώρα κάνεις τάχατε πῶς δὲν καταλαβαίνεις;
Βρὲ ἤμουν 'στοῦ Πρωθυπουργοῦ...
Π.—Βρὲ τί μοῦ λῆς;
Φ.—Ἀλήθεια!
Π.—Μωρὲ σ' ἐμένα δὲν περνοῦν αὐτὰ τὰ παρμπάιν.
Φ.—Βρὲ ἤμουν 'στοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ ἦσαν τόσοι ἄλλοι.
εἰ 'μποροὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ δύο τρείς δασκάλοι,
πέντ' ἔξη ἀνταποκριταὶ ἐφημερίδων ξένων
καὶ ὁ Ἀναγνωστόπουλος μετὰ πολλῶν παυμένων.

Καὶ νὰ μὴν ἦσαι, Περικλῆ, καὶ σὺ ἐκεῖ 'στὴ μέση,
ποῦ ἦταν τόσο εὐκολο νὰ πάρης καμμιά θέσι.
Π.—Μὰ ἦσουν 'στοῦ Πρωθυπουργοῦ; τοῦ 'μύλητες; τὸν εἶπες.
Φ.—Τὸν εἶδα καὶ τοῦ 'μύλησα καὶ ἔχω καὶ ἐλπίδες.
Π.—Μωρὲ τὸν εἶδες, Φασουλῆ; γιὰ πῆς μου 'στο Χριστό σου.
Φ.—Τὸν εἶδα, νὰ! καθὼς ἐδῶ βλέπω τὸν ἑαυτὸ σου.
Π.—Καὶ σὰν τί πράγμα εἶν' αὐτὸς καὶ τί καπνὸ φουμάρι;
ἀλήθεια ὅτι ἦτανε κυνῆγι καὶ 'στὴ Βάρη;
Φ.—Μάθε λοιπὸν πῶς σὰ καὶ αὐτὸν κανεὶς δὲν εἶναι ἄλλο,
καὶ ὄχι μόνον Ἕλληνας, ἀλλ' οὔτε Ἀγγλογάλλος.
Μάθε ἀκόμη πῶς αὐτὸς καθόλου δὲν καπνίζει
καὶ μὲ νερὸ τὰ χεῖλη του ποτὲ τοῦ δὲν ὀρσιίζει.
Μάθε ἀκόμη πῶς αὐτὸς ὁλόθρος πάντα στέκει
καὶ τρώγει ἀκατάπαυτα σχεδὸν ὥρὸ μπιρτέκι,
κατόπιν μάθε πῶς αὐτὸς καθόλου δὲν κοιμάται
καὶ οὔτε καμμίαν ἀγαπᾷ, οὔτε ἀνταγαπάται.
Δὲν εἶν' ὁ βίος Μάιος αἰώνιος, δὲν εἶναι,
καὶ ἐν συντόμῳ, Περικλῆ, τὸν τρέμουν αἱ Ἀθῆναι.
Μάθε ἀκόμη πῶς αὐτὸς παντοτεινὰ διαβάζει,
πῶς ὁλόένα σχέδια καὶ νόμους κατεβάζει,
ὅτι ὀλίγα ὁμιλεῖ καὶ 'ἀκούει πρὸ ὀλίγα,
γιὰ τοῦτο ἔδωξε προχθὲς τὸν ἔμπορο Δαμίγα
καὶ μερικὸς ζευζέκηδες τοῦ Πειραιῶς ἔμπορους,
ποῦ πῆγαν καὶ τοῦ 'μύλησαν γιὰ δάνεια καὶ φόρους.
Μάθε πῶς σκέπτεται πολὺ περὶ ἰσοζυγίου,
καὶ οὔτε καθόλου σκέπτεται περὶ διζυγίου,
καὶ ἔχει τόσα σχέδια καὶ σκέψεις μὲς 'στὸ νοῦ του,
ποῦ δὲν προφθάνει, Περικλῆ, νὰ πάη πρὸς νερὸ του.
Π.—Πολλοὺς ἐπαινέσεις μ' ἄρχισες καὶ θὰ σὲ μπυγλωρῶσω.
Φ.—Τώρα ποῦ ἀπ' ἄρχισα καὶ ἀπαξ θὰ τελειώσω.
Ἐν πρώτοις μάθε πῶς φορεῖ δύο ὀρθὰ φοκάλα
καὶ ἔχει μαύρη φορεσιά, καπέλο, ρούχα, ὅλα,
μαύρα μουστάκια καὶ μαλλιά καὶ τσίνουρα καὶ φρυδι,
πῶς στέκει σὰν ἐλέφαντας, δὲν ἀγαπᾷ παιγνίδια,
δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ χοροὶ, οὔτε ἡ ἐσπερίδες,
καὶ βλέπει μόνο τὸ Ρωμῆ ὁ ἀπ' τῆς ἐφημερίδας,
δὲν ξέρει ἀπὸ ῥα ν τ ε θ ο ὡ, δὲν ξέρει ἀπὸ τρόπους.
αὐτὸς, μωρὲ, σιχαίνεται καὶ ζῶα καὶ ἀνθρώπους,
καὶ μοναχὰ 'στὸν Κεχαγῆ εὐρίσκει 'λίγο γούστο,
γιατὶ τοῦ στέλνει ἀκόπο καὶ αὐτὸς ὀλίγο μουστοί.
'Αλήθεια ἔφαγες ἐσὺ μουσταλευριὰ ἐφέτος;
Π.—Ἀμμὲ ἀφίνει τίποτα, μωρὲ, ὁ Περικλέτος;
Φ.—Μωρὲ μὰ ἔφαγα καὶ ἐγὼ προχθὲς εἰς ἓνα σπῆτι,
ποῦ ἦτανε μελαχροινὴ σὰν τὸ Μητροπολίτη.
'Αλήθεια μουστοκούλουρα δὲν ἔφαγες ἀκόμη;
'Εγὼ σοῦ ἔφαγα προχθὲς καὶ ἔβην ἓνα χρώμα!
Π.—Σουτζούκια ἔφαγες ἐσὺ;
Φ.—Ἐφαγα καὶ σουτζούκια.
Π.—Ἦλθ' ὁ καιρὸς λοιπὸν νὰ φᾶς καὶ κάμποσα χαστούκια.
Καὶ ὅρσε μουστοκούλουρα καὶ μούστους καὶ κουλούρια
καὶ πάλι ξαναπέρασε νὰ ποῦμε καλαμπουρία.

Εὐχαριστήριον κοινὸν
τοῦ Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν.

Εὐχριστούμεν τὸ κοινὸν τῆς πρωτεύουσας πάσης,
καθὼς καὶ τὸ τοῦ Πειραιῶς ξηρὰς τε καὶ θαλάσσης
δι' ὅσων ἐπεδείξατο ἡμῖν εὐχισθησίαν
δι' ὅσων ἐπεδείξαμεν ἡμεῖς ἀνοησίαν.

Καὶ καλῶς ὦρισατε,
μόνον πῶς ἀργήσατε!

Καὶ καλῶς ὦρισατε ἀπὸ τὰ μακαρόνια,
καὶ ἐπὶ τὴν ἑλπίδα τοῦ Πειραιῶς τοὺς δρόμους ξεμυτίσας,
Πλὴν μόλις εἰς τοῦ Πειραιῶς τοὺς δρόμους ξεμυτίσας,
ἐναν κοντὸ καὶ στρογγυλὸ ἔμπρὸς σου θάπαντήσης.
«Ὁ Κορσωνάκος εἶμ' ἐγὼ,» εὐθὺς θὰ σοῦ φωνάξῃ,
καὶ μὲ χαστούκι δυνατό 'στὴ γῆ θὰ σὲ τινάξῃ.

Καὶ, εἰς τὴν περὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη,
καὶ ὁ πλοῦτος σήμερα καθόλου δὲν σ' ἀφίνει
τὸ καλὸν ποδὶ σου 'εἰς τὸ χῶμα νὰ πατήσης,
καὶ σὺ τὸν πόρον σου σὲ τοῦτον ν' ἀποτίσης.
Καὶ τὸν Πειραιῶς εὐθὺς θὰ ἐπισπεύσῃ,
καὶ εἰς τὴν δυναμίτιδα θὰ νὰ σ' ἐξολοθρεύσῃ.

Καὶ εἰς τὴν περὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη,
καὶ ὁ πλοῦτος σήμερα καθόλου δὲν σ' ἀφίνει
τὸ καλὸν ποδὶ σου 'εἰς τὸ χῶμα νὰ πατήσης,
καὶ σὺ τὸν πόρον σου σὲ τοῦτον ν' ἀποτίσης.
Καὶ τὸν Πειραιῶς εὐθὺς θὰ ἐπισπεύσῃ,
καὶ εἰς τὴν δυναμίτιδα θὰ νὰ σ' ἐξολοθρεύσῃ.

Καὶ ταῦτα μὲν 'στὴν ἐξοδὸν ἐπὶ τῆς προκυμίας,
ὅπου θὰ σ' ὑποδέχωνται τὰ πλοῖα με σηραχίαις,
Πλὴν μόλις εἰς τοῦ Πειραιῶς τοὺς δρόμους ξεμυτίσας,
ἐναν κοντὸ καὶ στρογγυλὸ ἔμπρὸς σου θάπαντήσης.
«Ὁ Κορσωνάκος εἶμ' ἐγὼ,» εὐθὺς θὰ σοῦ φωνάξῃ,
καὶ μὲ χαστούκι δυνατό 'στὴ γῆ θὰ σὲ τινάξῃ.

Κι' ἂν ἀπ' ἐκεῖ διέξοδος ἴδῃς ὅτι ὑπάρχει,
θὰ 'βρῇς ἔμπρὸς σου σοῦχο τὸν κύριον νομάρχην
'Ἡ μύτη του τὰ ἔγνη σου θὰ νὰ ἐξαιρεθῇ,
θὰ βάλῃ μιὰ υπογραφή καὶ εὐθὺς θὰ σ' ἀκυρώσῃ.
'Ἄν τοῦ 'μύλησης αὐθαγῆς θὰ σὲ καταμηνύσῃ
καὶ μέσα εἰς τοῦ Γκαμπόθα θὰ σὲ παραλαβῇ.

Γιὰ ὅλ' αὐτὰ, γολέρα μου, ἂν θάλῃς τὸ καλὸ σου,
μετάβαλε πρὸς τὸ παρὸν αὐτὸ τὸ σχέδιόν σου,
ἀλλ' ὅμως ἂν ἐπιθυμῇς νὰ θάλῃς καλὰ καὶ σώνεις,
προσπάθησε τοῦλάχιστον νὰ μὴ μὰς ἐρῇς μόνον.
Φέρε μαζί, ἂν εἴπωρῃς, ἐδῶ τὸν Βασιλῆά μας,
γιὰ νὰ τὸν ἔχωμε καὶ ἐμεῖς κομψὴ παρηγορία μας.

Ἐπιγράμματα καὶ προσφωνήσεις
καὶ διάφοροι φιλοφρονήσεις.

Εἰς τὴν Ρέν ἀναχωροῦσαν
καὶ ἄλλου ἀποδημοῦσαν.

Ἐστὸ Φάληρο γιὰ ἴλιγο ἐκτοίχισες,
καὶ τοῦ Τρικούπη τὴν καρδιά ἐνίκησες.
Κι' ὁ Κεχαγιᾶς σὲ εἶδε καὶ ἐλίμνξε,
κι' ὅλο τὸ περιβόλι του ἐρήμιαξε.

Εἰς Πρίγκηπα γενναῖον,
πολὺ κοντόν καὶ νέον.

Σὲ βεβχιόνω, Πρίγκηπας κι' ἂν ἦσο κι' ἂν δὲν ἦσο,
πῶς ἀπὸ τὸν βρχύτονον θὰ ἐξυλοκοπεῖσο.

Κι' ἓνα πεζὸν
ἐστὴν Dugazon

Εἴτ' ἐκ τῆς Ἑλλάδος. εἴτ' ἐκ τῆς Γαλλίας σου,
εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Ἀναχωρεῖς κι' αὐτοῦ ποῦ πᾶς ἐλπίζομεν
νὰ μὴν ξαναγυρίσης ἐστὰς Ἀθήνας·
ἀλλ' ἂν σκοπεύης νᾶλθης σ' ἐξορκίζομεν
νὰ μᾶς τὸ γράψης πρὶν πέντ' ἐξῆ μῆνας.

Καὶ ἐστὴ Φερὲ καμπόσα,
ποῦ πῆρε ἴλιγα γρόσια.
Φεύγεις καὶ σὺ πεντάμορφη μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά σου,
μὰ πῆρες κάμποσα λιχνὰ κι' ἐκαμες τὴ δουλειά σου.

Εἰς τὸ Φάληρον ἐν γένει,
ποῦ μὲ τὰ λουτρά του μένει.
Ἄς σβύσῃ τὸ ἤλεκτρικόν, ἄς σβύσῃ καὶ τὸ γκάζι,
καὶ μόνος ὁ Κατσιμπάλης ἄς περιδιαβάξῃ.

Λιμενικὸν δελτίον
σπουδαῖον καὶ ἀστεῖον.

Χθὲς παρὰ τὸν Φαληρέα ἐν φαράδεικῳ καίκι
ἔρριπτε τὰ δίκτυά του μὲ ἀφέλειαν μεγάλην,
ἀλλ' ἠκούσθη αἰφνιδίως ἓνας κρότος καὶ—τί φρίκη!
ὅλ' ἡ θάλασσα ἐσείσθη ὅπως εἰς ἀνεμοζάλην.
Ἐνταυτῷ χιλιάδες ψάρια ἤρχισαν νάναπηθῶσι
πιθανόν τὸν Λιμενάρχην προσπαθοῦντα νὰ ἰδῶσι.
Κι' ἄρχισε τὸ κάθε ψάρι νὰ φωνάζῃ ἀπ' τὸ κύμα
δυναμίτιδος πῶς ἦτο κατασκοτωμένον θῦμα.

Τοῦ «Ρωμηοῦ» μας τὸ γραφεῖο—μέσα ἐστὶ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων —μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον

Ἐτρεξεν ὁ Λιμενάρχης μὲ τὴν ἀτμοτελωνίδα,
ἔφθασε κι' ὁ ἀστυνόμος παρευθεὶς ἐστὴν παραλία,
πλὴν δὲν εὔρον εἰμὴ μόνον μία φρέσκη σιναγίδα,
κι' ἤρχισαν εὐθὺς κι' οἱ τρεῖς τὸν σοβαρὸν συνομιλῶν.
Συνεσκέφθησαν κατόπιν Λιμενάρχης κι' Ἀστυνόμος,
καὶ τὰς σκέψεις τῶν θὰ εἶπουν ἐστὸν Πρωθυπουργὸν συντόμως.

Ἐν τοσοῦτῳ κι' οἱ ψαράδες ἔρριπτον σιγὰ παρέκει
κάθε ὥραν κι' ἀπὸ ἓνα δυναμίτιδος φυσέκι.

Ἄλλ' ἡ ἀτμοτελωνίς μας καθὼς ἀστραπὴ ταχέια
ἐφορμᾷ καὶ μετ' ὀλίγον τοὺς ψαράδες κατὰφθάνει,
καὶ εὐθὺς ἀρχίζει τότε φοβερά λογομαχία
τῶν ἀγγίων καὶ κτιστῶν μετὰ τοῦ Καρακατσάνη.
Μὰ parole d'honneur τοὺς λέγει, εἰσθε ὅλοι σας χαμένοι.
Πῶς δὲ ν' οὐ σ' ἀσεῖς, ἐκεῖνοι τοῦ φωνάζουν θυμωμένοι.

Κι' ἀπὸ κρότους ἀντιχοῦσε κάθε πέτρα, κάθε βράχος,
κι' ἔτρεχε τὸ βαποράκι μὲ τὸ μέγιστόν του τάχος.

Ἄλλ' ἐνῷ παντοῦ φυσέκια δυναμίτιδες βυθίζουν
καὶ φονεύονται τὰ ψάρια ἐστὸν Ὠκεανὸς τὰ βάθη,
φαίνεται πῶς οἱ ψαράδες τὰ νερά παραγωνρίζουν
καὶ συχνὰ πυκνὰ συμβαίνουν μερικά σπουδαῖα λάθη.
Δηλαδή οὐχὶ σπανίως μὲ ροφούς καὶ μὲ κταπόδια
βγαίνουν ἐστὸν ἀφρὸ πολλάκις χερ' ἀνθρώπινα καὶ πόδια.

Τί ἀστεῖον! δυναμίτις καὶ ἐστὴ θάλασσα ν' ἀνάβῃ,
σὰν νὰ ζοῦν κι' ἐκεῖ ἀκόμη αὐτοκράτορες καὶ σκλάβοι.

Κι' ἐπειδὴ καὶ μὲ τὰ δίχτυα πιάνουν ψάρια κάθε μέρα
πλεῖστα μὲ τὸ καλαμίδι κι' ἄλλα μὲ τὸ παραγάδι
κι' ἐν ταυτῷ ἡ δυναμίτις ἀντιχεῖ ἐστὴν κάθε ἔρα,
ἀπεφάσισαν τὰ ψάρια πάλιν γῆρας κατὰ τὸ βράδυ
μὴν ἀναφορὰ μεγάλη, ἐὰν θέλουν νὰ γλυτώσουν,
ἐστὸν Πρωθυπουργὸν τοῦ κράτους διὰ τοῦ Ψ' α' ρ' ἂν ἴδωσι.

Κι' ὁ Ψ' α' ρ' ἂς μεμνημένους καὶ εἰς τὰ τῆς Κωπαίδος
τὴν ἀναφορὰν θὰ γράψῃ ἐντρίβῃς σ' αὐτὸ τὸ εἶδος.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίαις

ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ τὰ κρασιὰ ἄς πίνῃς ὁ καθένας
γιατὶ ἔμπορὸς μερόνυχτα ἀπὸ αὐτὰ νὰ πίνῃς,
χωρὶς νὰ τρέχῃς κίνδυνον νὰ χάσῃς καὶ τὰς φρένας,
μὰ μόνον γιὰ τὴ γεῦσιν τοὺς λίγο μπερκῆς νὰ γίνῃς.
Τὰ μαῦρα εἶναι γιὰ φαγεῖ, τὰ ἄσπρα γιὰ τὰ φρούτα,
τὰ ἄσπρα εἶναι γιὰ βιολιά, τὰ μαῦρα γιὰ λαγούτα.

ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ περίοδικόν ἐβγήκε «Ἐβδόμη»
κι' ἂν θέλετε, ἀγαπητοί, νὰκούσετε κι' ἐμᾶς,
χωρὶς κανένα δισταγμὸν συνδρομηταὶ γενήτε,
κι' ἐμεῖς ἄς ὑποσχεθῶμεθα ὅτι πολλὰ θὰ ἔρῃτε.

Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὀλίγον παρακάτω
θὰ εὑρετ' ἐπιπλοτοῖον ὀνόματι Σουλτάτο.
Κατασκευάζει ἐπιπλά μὲ τέχνην καὶ κομψότητα
μὲ εὐθνήϊαν ἀρκετὴν καθὼς καὶ στερεότητα.

Εἰς τὸ Ἐξονοδόγειον τοῦ ΤΑΣΣΟΥ τοῦ ΣΚΟΤΙΔΑ,
ποῦ λέγεται Χάυτεϊα καὶ ἐστὶ Χαυτεῖα εἶναι,
μαγειρικὴ ἀρίστη καὶ μπόλικη μερίδα
καὶ ὅσο θέλεις τρώγε, καὶ ὅσο θέλεις πίνε.
Κι' ὁ ξονοδόχος τόσο τὸ γούστο ὅλων ἔχει
καὶ τὰ φερίματά του τόσο σ' ὑπογράφουν,
ὅπου ποτὲ κανένας δὲν γράφει ἐστὶ ταῦτά, ἢ
μὰ ὅλοι τὰ φαγεῖ τῶν τοῖς μετρίταις πληρόνουν.

Καφενεὲ τῶν «Ἐβδ' Φρονούντων» νύχτα μὲρα συζητοῦντων,
μὲ μπράκλῃδες καμπόσους, —κατὰ κῆλῃδες ἄλλους τῶσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια